

межах речення, висловлення. Не антонімізуються десемантизовані якісні прикметники на позначення товщини за умови функціонування у складі стійких мовних сполук, фразеологізмів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Линник Т.Г. Параметричні прикметники і їх становлення / Линник Т.Г. – К. : Наукова думка, 1982. – 198 с.
2. Лисиченко Л.А. Лексико-семантична система української мови / Лисиченко Л.А. – Х. : Вид-во Харківського ун-ту, 1997. – 129 с.
3. Общее языкознание. Внутренняя структура языка / [отв. ред. Б.А. Серебренников]. – М. : Наука, 1972. – 563 с.
4. Полюга Л.М. Словник антонімів української мови / Полюга Л.М. / [за ред. Л.С. Паламарчука]. – 2-е вид., доп. і випр. – К. : Довіра, 2001. – 275 с. – (Словники України).
5. Словник української мови: В 11 т. / АН УРСР. Ін-т мовознавства ім. О.О. Потебні / [ред. кол.: І.К. Білодід (голова)]. – К. : Наук. думка, 1970 – 1980.
6. Сырбу Р. Семный анализ антонимов (методический аспект) / Сырбу Р. // Русский язык за рубежом. – 1975. – № 5. – С. 86 – 89.
7. Фомина М.И. Современный русский язык. Лексикология : Учеб. для филол. спец. вузов. – 3-е изд., испр. и доп. / Фомина М.И. – М. : Высшая школа, 1990. – 415 с.
8. Українська мова : Енциклопедія [редкол.: Русанівський В.М., Тараненко О.О. (співголови), М.П. Зяблюк та ін.]. – К. : Українська енциклопедія, 2004. – 833 с.

В статті охарактеризовані антонимічні відносини, які виникають між якісними прикметниками, характеризуючими товщину, визначається специфіка їх мовної реалізації, кваліфікуються особливості розвитку і функціонування (паралельного або непаралельного) протилежних відносин між членами антонимічних пар.

Ключові слова: антонимія, антонимічні відносини, антонимічна пара, якісні прикметники, лексико-семантична група, семантичний аналіз, парадигматичні характеристики, синтагматичні характеристики.

The article deals with the research of antonymous relations between qualitative adjectives, revealing the specific character of development and functioning (parallel or unparallel) of opposite relations between the members of antonymous pairs.

Key words: antonymy, antonymous relations, qualitative adjectives, lexical and semantic group, semantic analysis, antonymous pair, paradigmatic characteristics, syntagmatic characteristics.

УДК 801.631.5

Л. К. Гливінська

ПОЕТИЧНА МОВА В КОНТЕКСТІ МЕТОДОЛОГІЧНОЇ ПРОБЛЕМАТИКИ

У статті йдеться про методологічні принципи аналізу поетичної мови. Осмислюється доцільність лінгвостилістичної інтерпретації за методикою виявлення й опису текстових домінант.

Ключові слова: поетична мова, лінгвістичний аналіз, текстова домінанта.

Про поетичну мову висловлено чимало полярних і схожих думок. Цінні спостереження, вагомі узагальнення щодо специфіки словесного мистецтва, особливостей функціонування мови в художньому тексті, системотвірних чинників формування ідіостилю містяться в дослідженнях багатьох учених – зарубіжних (Р. Барт, Г.-Г. Гадамер, Я. Мукаржовський, Р. Якобсон та ін.) і українських (зокрема, праці С. Єрмоленко, А. Мойсієнка, Н. Сологуб, Л. Ставицької). Важливо, що основні завдання лінгвопоетики загалом досить ґрунтовно окреслені фахівцями, а втім, питання теорії і практики поетичної мови не втрачають актуальності й залишаються предметом дискусій у наукових колах. Зрештою, об'єктивні критерії для дешифрування мовно-естетичного коду творчості визначаються часом, у діалозі поколінь.

Як відомо, система вихідних принципів, методи, на які спирається дослідник, детермінують результати його наукових пошуків, забезпечують аргументованість тверджень, доказовість висновків. Проблема методології аналізу поетичної мови потребує осмислення в контексті актуальних лінгвістичних тенденцій. Це й становить мету запропонованого дослідження.

Дотримуючись широкого розуміння поетичної / художньої мови як мови художньої літератури, мови в її естетичній функції, зауважимо, що відповідно до об'єкта вивчення будемо послуговуватися поняттям “поетична мова” на позначення мови поезії, віршової мови.

Жанри художньої літератури в цілому демонструють яскраве вираження мовної особистості автора, передусім щодо пошуку оригінальних форм висловлення. І показово, що поетичну мову називають найбільш індивідуалізованою формою існування мови [4, 64]. У поетичному тексті мова

функціонує як своєрідна формозмістова єдність – орієнтована на образність, символічність, максимальну актуалізацію виражального потенціалу. На думку Г.-Г. Гадамера, принципова відмінність поезії як мистецтва слова від інших видів мистецтва полягає в тому, що поезія народжується для розуміння, а те, що кличе до розуміння, мало б заявити про свою “інакшість” [4, 152, 81]. Вважається, що в словесному матеріалі поезії домінують одиничне й особливе [18, 132]. Польський дослідник Я. Славінський висловив переконання, що слова в літературно-художньому повідомленні “мають дивуватися своєму сусідству. Це здивування виявляється в характері семантичного зв’язку між словами... в утвердженні одночасно всіх, принаймні віддалено можливих, значень слова... Постійне переосмислення слова в поетичному мовленні відсилає словесний знак зі сфери буденності у сферу несподіваності, сферу сюрпризів” [14, 271–272]. Мабуть, доречно говорити про те, що поетичний текст – це та сфера, у якій принцип “Про що неможливо сказати, про те слід мовчати” (Л. Вітгенштейн), не діє.

Зрештою, з індивідуалізацією поетичної мови пов’язана складність її вивчення, адже естетичний зміст художнього слова доводиться пояснювати буденною, необразною мовою, особливе розкривати через загальне. Відтак проблема систематики, упорядкування різнорідного мовного матеріалу з особливою гостротою постає, як видається, перед дослідником саме поетичної мови.

Нині актуальною є думка про те, що першорядний інтерес для фахівця з лінгвостилістики становлять ті мовно-поетичні факти, що мають закономірний характер. Важлива не стільки наявність певної одиниці в тексті, скільки її місце, вага в ньому. “Категорія індивідуального створюється насамперед функцією повторюваності й закономірності, яка формує естетичне організуюче ядро кожного ідіостилу”, – зауважує Л. Ставицька [17, 61–62]. “Діалектика загального й особистого, теоретично спроектована на авторські тексти, дозволяє окреслити ракурси співмірності самодостатнього поетичного мовного світу і світу типологій, естетичних універсалій, художніх закономірностей, відбитих у функціональному стилі”, – наголошує Л. Шевченко [20, 383].

Цікаві твердження в контексті обумовленої проблематики знаходимо в працях зарубіжних учених. Так, Р. Якобсон вважає, що в поетичній символіці наявні постійні елементи, які організують, об’єднують численні твори письменника і є втіленням особистості автора. “Саме вони роблять вірші Пушкіна – пушкінськими, вірші Махі – справді віршами Махі, а вірші Бодлера – бодлерівськими, – пише дослідник. – Завдання вченого полягає в тому, щоб... виявити ці постійні компоненти, або константи, безпосередньо в тексті поетичного твору шляхом його внутрішнього іманентного аналізу...” [21, 145]. Чеський філософ Я. Мукаржовський оцінює взаємозв’язок актуалізованих і неактуалізованих компонентів у поетичному творі, оперуючи поняттям “домінанта”: “Домінантою є той компонент твору, що урухомлює усі інші компоненти і визначає зв’язок між ними... домінанта надає поетичному творові єдності” [11, 428–429]. Американський дослідник М. Ріффатер висловив таке слушне міркування: “Якби стилістичні явища мали випадковий характер... то вони б не помічалися... у відношенні [стилю] до мовних фактів мають бути якісь константи... очевидно, тому можна побудувати певну загальну структуру стилю” [13, 70].

Доречно згадати про досвід російського письменника, теоретика літератури А. Белого, який у праці “Поезія слова” поставив собі за мету з’ясувати, які мовно-виражальні засоби добирають О. Пушкін, Є. Баратинський і Ф. Тютчев для лінгвалізації тих самих образів. “Як поети бачать природу?” – це питання цікавило А. Белого [3, 551]. “Яким є ставлення Пушкіна – до води, повітря, сонця, неба та інших стихій природи? Воно – у сукупності всіх слів про сонце, а не в цитаті, і не в їх обмеженій серії. Чим відрізняється сонце Пушкіна від сонця Тютчева? Лише цитатні суми розв’яжуть нам питання”, – стверджує критик [3, 552]. Статистика, на переконання А. Белого, забезпечує об’єктивність висновків про особливості стилю письменника. На основі кількісного аналізу іменників, прикметників і дієслів, що їх залучали поети для відображення названих концептів, А. Бєлий дійшов висновку, що трьома поетами, які творили в той самий час, у тій самій країні, природа бачилася по-різному.

У сучасній науці спостерігаємо тенденцію до вироблення найзагальнішої типології словесно-поетичних прийомів, художньо-авторських смислів. Лінгвісти звертаються до методу типологічного аналізу, що передбачає встановлення лексичних констант поезії і домінуючих способів семантичного перетворення художнього слова. Декодування мови художньої літератури характеризується нині “детермінантним підходом, пошуком провідних, домінуючих мовленнєвих засобів, що дозволяють виділити головні, “ключові” слова, семантичні текстові поля й т. ін.” [2, 278]. Дослідниця лінгвопоетичної проблематики Л. Бабенко, беручи до уваги цей факт, визначає три способи вираження текстової домінуючої на мовленнєвому рівні:

1. Оформлення текстового смислу специфічними лексико-синтаксичними засобами, актуалізація смислу через його уведення в сильні позиції – позиції заголовка та епіграфа.

2. Повторюваність у тексті, висока частота вживання: поширеність певних граматичних явищ, переважання лексики конкретних словотвірних типів, тематичних груп, категорій (синоніми, антоніми), домінування функціонально-стилістичного забарвлення лексики, певного типу значення вживаних слів (пряме, метафоричне, метонімічне).

3. Нестандартне використання мовних одиниць, що досягається незвичним сполученням морфем, слів, речень [2, 280–281].

Система понять на позначення текстових домінант є вельми розгалуженою. Так, про константи, універсальні смисли, наявні в будь-якому поетичному тексті, – художній простір і час; художній стан; художню подію – пише І. Чернухіна [19]. Ключові слова, виділені за критерієм усталеності / частоти вживання в художньому мовленні, розглянуто Л. Пустовіт [12]. З погляду дослідниці, найбільш виразні стильові ознаки поетичної мови можуть бути виявлені за результатами аналізу традиційних та індивідуально-авторських метафор; власних назв; кольорономінацій і термінів. На думку А. Мойсієнка, певна лексико-граматична (сміслова) повторювана в художньому тексті одиниця може бути визначальним апперцепційним елементом, що сприяє розумінню цієї одиниці (слова) як символу [10]. Н. Сологуб послуговується термінологією Н. Павлович: образна парадигма – “це лексично-образний ряд із своєю домінантою та периферією” [15, 16]. М. Кудряшова при вивченні специфіки репрезентації та функціонування домінант (константних, системотвірних ознак поетичного словника; ключових, стрижневих слів-образів) у поетичних контекстах українських неокласиків спирається на сумарні результати аналізу досліджуваного матеріалу, застосовуючи метод тематичної сітки [8]. Зауважимо, що цей метод спрямовано на встановлення тематичних слів художнього тексту. І. Арнольд пише з цього приводу: “Припускається, що найістотнішими для смислу цілого тексту є повторювані в ньому значення, що складають його тематичну основу або сітку. Ці значення можуть бути виражені повторами слів, повторами сем або повторами тем” [1, 213]. І далі: “Тематичною сіткою тексту є набір повторюваних у ньому сем, тобто основних одиниць плану змісту, наявність спільних компонентів у семному складі денотативних значень або в конотаціях різних слів, тобто семантичних повторів, що виявляються за лексичними зв’язками слів у тексті” [1, 214].

Заслуговують на увагу міркування Л. Ставицької щодо типології поетичної семантики. “Постає проблема визначення тих лексично-образних та смислових сфер, які обмежуватимуть матеріал дослідження і разом з тим зможуть дати максимально вичерпне уявлення про тенденції естетичного перетворення слова протягом певного періоду існування національної віршової мови... Саме у прикладанні різнотипних асоціацій до певних константних “шматків дійсності” виявляється лексично-образна своєрідність поетичного почерку... образну модель світу в поезії можна описати за допомогою обмеженої кількості образів, естетична багатоаспектність яких дасть максимально повне уявлення про цю модель”, – констатує дослідниця [16, 26–27]. Л. Ставицька визначає закономірності еволюції, синхронні естетичні параметри українського поетичного словника 10 – 30-х рр. ХХ ст. на ґрунті аналізу чотирьох лексико-образних груп, що виконують функцію зон смислових інваріантів, а саме:

1) словесні узагальнено-символічні паралелі типу *світ – водний простір, вогонь, храм, сад* та ін., назви природних явищ, небесних тіл, естетичні перетворення із семантичною домінантою кольору, запаху, звуку, музики;

2) лексичні одиниці, ключові для художньої мови певної епохи, генетично пов’язані, як правило, з літературними напрямками й течіями;

3) поетична універсалія “образ країни”;

4) лексика, що віддзеркалює актуальну мовну стихію епохи (назви реалій доби, політичних явищ та ін.).

У типологічній схемі Л. Зіневич ключові слова, що репрезентують концептосферу письменника, тематично об’єднуються в такі групи: національний простір і час; кольоративи; оніми [6]. Мовні засоби на означення названих концептів дослідниця вважає системотвірними й значущими для виявлення рис словесно-художньої індивідуальності автора. Л. Зіневич пише: “Оскільки художньо-поетичний світ письменника... постає як результат відбору, класифікації, узагальнень різних проявів реального світу, то можна говорити і про ієрархію мовних засобів, виділяючи при цьому одиниці першого плану і периферійні. Носіями ідейно-естетичної вагомої інформації у поетичному творі є концептуальні слова. Слова-концепти, або за іншими класифікаціями ключові, наскрізні, тематичні, опорні, домінантні слова, мовознавці визначають як лексеми, що

характеризуються семантичною вагомістю, поліфункціональністю, полісемантичністю, образністю, частотністю, розгалуженою системою зв'язків із спорідненими лексемами” [6, 9].

У лінгвістичних дослідженнях усталеними є терміни “поетичний словник”, “поетична лексика”, “поетизм”, що їх уживають на позначення стилістично маркованих у художньому мовленні одиниць. Лексику з “ореолом поетичності” репрезентують міфологізми, біблеїзми, найменування етнічних реалій, а також слова, що вирізняються характерною граматичною формою, наприклад, okazionalizmi, одиниці з меліоративним, пейоративним значеннями. Свого часу Ю. Лотман висловив слушну думку: неможливо виявити жодного факту, не маючи системи відбору [9, 27]. З метою встановлення традиційних для поезії лексем беруть до уваги їх кількісні характеристики [7, 13]. На цій підставі й визначають тематичні групи слів, “освячених естетичною традицією вживання” (С. Єрмоленко): назви природних стихій, рослин, коштовностей, кольорів, абстрактних понять (зокрема, екзистенційно-почуттєвої сфери), що в художньому стилі набувають метафоричного, символічного значення.

Квантитативний аналіз поетичної лексики, спрямований на виявлення домінантних одиниць, було здійснено автором статті на матеріалі українського художнього мовлення II половини XX століття [5, 50–67]. Джерельною базою дослідження слугували частотні словники представників українського літературного шістдесятництва – М. Вінграновського, І. Драча, Л. Костенко, Б. Олійника, Д. Павличка. Методика домінантного аналізу стала важливим підґрунтям для виявлення об’єктивно значущих у поетичному мовленні словесних засобів. Високочастотні лексеми, як було доведено, – це показовий матеріал у трактуванні специфіки лінгвокреативної діяльності того чи іншого автора.

Узагальнюючи, зауважимо, що в поетичному тексті всі художньо-виражальні засоби самодостатні, взаємопов’язані й виправдані; особлива – естетична – реальність витворюється в синтезі різнорівневих мовних одиниць. Тому будь-які типології є до певної міри відносними. Та все ж класифікаційні схеми унаочнюють різнорідний матеріал поетичної мови, забезпечують його “осяжність”. Зрештою, саме закономірність, системність у способах використання певних мовних ресурсів вирізняє стиль письменника з-поміж інших авторів. Отже, аналіз поетичної мовотворчості за методикою виявлення й опису текстових домінант є беззаперечно перспективним.

ЛІТЕРАТУРА

1. Арнольд И. В. Семантика. Стилистика. Интертекстуальность : сб. статей / И. В. Арнольд ; научн. ред. П. Е. Бухаркин. – СПб. : Изд-во Санкт-Петербургского ун-та, 1999. – 444 с.
2. Бабенко Л. Г. Лингвистический анализ художественного текста : учебник для студ. вузов, обучающихся по специальности “Филология” / Л. Г. Бабенко, И. Е. Васильев, Ю. В. Казарин. – Екатеринбург : Изд-во Уральского ун-та, 2000. – 534 с.
3. Белый А. Из книги “Поэзия слова”. Пушкин, Тютчев и Баратынский в зрительном восприятии природы / Андрей Белый // Семиотика / сост. и общ. ред. Ю. С. Степанова. – М. : Радуга, 1983. – С. 551–556.
4. Гадамер Г.-Г. Актуальность прекрасного / Г.-Г. Гадамер ; [пер. с нем.]. – М. : Искусство, 1991. – 367 с. – (Серия “История эстетики в памятниках и документах”).
5. Гливінська Л. К. Поетичне слово Миколи Вінграновського: лінгвостилістична інтерпретація : монографія / Леся Гливінська. – К. : Видавничо-поліграфічний центр “Київський ун-т”, 2006. – 227 с.
6. Зіневич Л. В. Мовна майстерність Миколи Зерова : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01 / Зіневич Людмила Василівна. – К., 2002. – 198 с.
7. Калашник В. С. Особливості слововживання в поетичній мові : навч. посібн. / В. С. Калашник. – Харків : ХДУ, 1985. – 68 с.
8. Кудряшова М. В. Поетичний словник українських неокласиків : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.02.01 “Українська мова” / М. В. Кудряшова. – Харків, 2000. – 18 с.
9. Лотман Ю. М. О поэтах и поэзии / Ю. М. Лотман. – СПб. : “Искусство – СПб”, 1996. – 848 с.
10. Мойсієнко А. К. Слово в аперцепційній системі поетичного тексту. Декодування Шевченкового вірша : [монографія] / А. К. Мойсієнко. – К. : Сталь, 2006. – 304 с.
11. Мукаржовський Я. Мова літературна і мова поетична (Фрагменти) / Ян Мукаржовський ; [пер. з чеськ. Ярослави Приходи] // Антологія світової літературно-критичної думки XX ст. / за ред. Марії Зубрицької. – 2-е вид., доповн. – Львів : Літопис, 2002. – С. 425–446.
12. Пустовіт Л. О. Словник української поезії другої половини XX століття (Семантико-функціональний аспект) : дис. ... доктора філол. наук : 10.02.02 / Пустовіт Любов Омелянівна. – К., 1993. – 405 с.
13. Риффатер М. Критерии стилистического анализа / М. Риффатер ; [пер. с англ. А. М. Фиттерман] // Новое в зарубежной лингвистике. – 1980. – Вып. IX (Лингвостилистика). – С. 69–97.
14. Славинський Я. К теорії поетичного мови / Януш Славинський ; [пер. с польск. А. К. Жолковского] // Структуралізм: “за” і “проти” : сб. статей / под ред. И. Я. Басина и М. Я. Полякова. – М. : Прогресс, 1975. – С. 256–276.
15. Сологуб Н. М. Мовний портрет Яра Славутича / Надія Сологуб. – К. : Дніпро; Вінніпег : Українська Вільна Академія Наук, 1999. – 152 с.

16. Ставицька Л. О. Естетика слова в українській поезії 10 – 30 рр. ХХ ст. / Леся Ставицька. – К. : Правда Ярославичів, 2000. – 156 с.
17. Ставицька Л. О. Про характер взаємодії категорії індивідуально-поетичного стилю і літературної мови / Л. О. Ставицька // Мовознавство. – 1986. – № 4. – С. 61–65.
18. Степанов Г. В. Язык. Литература. Поэтика / Г. В. Степанов ; отв. ред. Д. С. Лихачев. – М. : Наука, 1988. – 382 с.
19. Чернухина И. Я. Общие особенности поэтического текста (лирика) / И. Я. Чернухина. – Воронеж : Изд-во Воронежского ун-та, 1987. – 160 с.
20. Шевченко Л. І. Інтелектуальна еволюція української літературної мови: теорія аналізу : монографія / Л. І. Шевченко. – К. : ВПЦ “Київський ун-т”, 2001. – 478 с.
21. Якобсон Р. Статуя в поэтической мифологии Пушкина / Роман Якобсон ; [пер. с англ. Н. В. Перцова] // Якобсон Р. Работы по поэтике / Роман Якобсон ; сост. и общ. ред. М. Л. Гаспарова. – М. : Прогресс, 1987. – С. 145–180. – (Языковеды мира).

В статье рассмотрены методологические принципы анализа поэтического языка. Обусловлена целесообразность лингвостилистической интерпретации по методике описания текстовых доминант.

Ключевые слова: поэтический язык, лингвистический анализ, текстовая доминанта.

The investigation is devoted to the methodological principles of analysis of poetic language. The expedience of linguistic stylistic interpretation is comprehended in accordance with the methodology of detection and description of text dominants.

Keywords: poetic language, linguistic analysis, text dominant.

УДК: 811.161.2 : 81'372

О. Ю. Грунас

ДО ПИТАННЯ ПРО ТЕРМІНОЛОГІЧНИЙ АПАРАТ ДЛЯ ПОЗНАЧЕННЯ КОМПОНЕНТІВ СТРУКТУРИ КОМПАРАТИВЕМ

У статті розглянуто питання про термінологічний апарат для позначення структурних компонентів моделі порівняння в гносеологічному та мовному аспектах, виокремлено типи ознак порівняння, умотивовано їхній зміст у різних типах порівняльних конструкцій.

Ключові слова: компаративема, структура моделі порівняння, суб'єкт порівняння, об'єкт порівняння, ознака порівняння, показник порівняльних відношень.

У сучасних лінгвістичних дослідженнях явище порівняння постійно привертає увагу вітчизняних та зарубіжних науковців. У системі мови поняття «порівняння», або «компаративність», диференціюють як об'єкт граматики, лексикології, фразеології, стилістики на матеріалі різних мов і з різних позицій. Під впливом когнітивного напрямку в мовознавстві лінгвістична природа компаративності розглядається, з одного боку, як продукт інтелектуальної діяльності особи, засіб осмислення дійсності, з іншого, – як мовна форма порівняльних конструкцій, що відбивають алгоритми мислення.

Проблематиці порівняльних конструкцій присвячено низку вагомих робіт, у яких розглянуто різні аспекти явища порівняння, запропоновано структурні та типологічні класифікації порівняльних конструкцій (І.К.Кучеренко, Д.Х.Баранник, Г.Я.Довженко, Г.О.Козачук, М.І.Черемісіна, Р.Мразек, О.Г.Руднев, К.І.Ходова, М.Ф.Палевська, С.Я.Александрова, О.І.Марчук, С.М.Рошко, Л.В.Прокопчук, В.Г.Мараховська, І.І.Судук, Н.П.Шаповалова та ін.). Досліджувалося функціонально-семантичне поле компаративності (О.А.Щепка [10]), описано порівняння як стилістичний параметр авторського мовлення (О.П.Барменкова, Л.В.Голоух), запропоновано новітні когнітивно орієнтовані концепції метафори (Н.Д.Арутюнова, В.Г.Гак, Н.С.Попова, В.М.Теля, Д.Лакофф), здійснено спроби зіставного аналізу метафори й порівняння (А.Вежбицька, Х.Д.Леєметс, Е.Ортоні, С.А.Жаботинська, Л.І.М'яснянкін).

Однак, незважаючи на значні напрацювання, спостерігаються різнотлумачення граматичної природи та категорійного змісту порівняння, що унеможливує встановлення послідовної системи диференційних ознак компаративності як мовної категорії. Багато розбіжностей у поглядах учених стосовно синтаксичної функції порівняння та формальних засобів його вираження, семантики порівняльних конструкцій, яка коливається в широких межах – від конкретно визначеного і лексично реалізованого значення до інтуїтивно сприйнятого, невербалізованого. Тому актуальним сьогодні є вироблення послідовної теорії на сучасних наукових засадах, зокрема уточнення термінологічного апарату, необхідного для аналізу компаративних конструкцій.

Поняття «порівняння», «порівняльна конструкція» у працях українських мовознавців розглядається як структура, до якої належать три компоненти: а) суб'єкт порівняння – те, що